Filipeni - comentarii F. B. Hole

Către sfinţi, episcopi şi diaconi (v.1,2)

Când îşi începe epistola aceasta, Pavel nu se prezintă ca un apostol, cu rob al lui Isus Hristos. De aceea nu avem să privim experienţa pe care el a fost călăuzit să ne-o prezinte ca ceva apostolic şi oarecum dincolo de posibilitatea de a fi şi pentru creştinii obişnuiţi. Dimpotrivă, ea este experienţa unui „rob”, aşa cum suntem noi toţi. El se adresează celor din Filipi despre care putem spune: „toţi sfinţii în Hristos Isus”. Pentru că ei erau în Hristos, erau puşi deoparte pentru Dumnezeu. Erau episcopi şi diaconi printre aceşti sfinţi, dar nu ei erau menţionaţi în cel dintâi loc. Aceşti oameni care aveau anumite slujbe în adunarea locală aveau un loc important şi de onoare, dar ei nu stăpâneau peste moştenirea lui Dumnezeu, ca să pretindă locul întâi în toate. Pe lângă asta, în loc să fie un singur episcop pentru mai multe adunări, erau mai mulţi episcopi în această adunare.

Mulţumiri pentru parte pe care ei o aveau în evanghelie (1.3-7)

Îndată după salutul de la început, Pavel mărturiseşte bucuria pe care o avea când se gândea la sfinţii din Filipi. Ei erau caracterizaţi în mod deosebit de comuniunea pe care o aveau în evanghelie. Îl avuseseră foarte mult pe Pavel în inimile lor şi stătuseră lângă el ca împreună părtaşi, şi toate acestea erau o dovadă a lucrării lui Dumnezeu în ei. Dumnezeu începuse în ei o lucrare bună, care se arăta în felul acesta; şi ceea ce începuse Dumnezeu, El avea să ducă la bun sfârşit, până în ziua lui Isus Hristos.

În mod evident ei erau caracterizaţi de o mare iubire pentru evanghelie şi de o comuniune din inimă cu ea într-un fel practic; şi nu numai cu ea, ci şi cu Pavel, care fusese trimis cu ea, şi în felul acesta ei erau părtaşi ai harului lui. Şi ei erau împreună părtaşi nu numai la întărirea evangheliei prin rezultatele minunate pe care le produsese, dar şi la lanţurile în care se afla trimisul ei. poate sunt mulţi gata să ia parte la întărirea aceasta, poate şi în apărare, care totuşi nu sunt gata când este vorba de lanţuri şi necazuri. Lanţurile sunt testul, iar promptitudinea de a participa în situaţia aceasta este o dovadă mai sigură a lucrării lui Dumnezeu în om decât multa cunoaştere a doctrinei creştine.

Dragostea care creşte până în ziua lui Hristos (1.8-11)

Versetul 8 ne asigură cât de deplin a răspuns Pavel dragostei filipenilor, şi în adevăr, i-a şi întrecut în ea. Versetele 4 şi 10 ne arată dorinţa inimii lui pentru ei, ca ei să crească tot mai mult în dragoste, cunoştinţă, pricepere, în curăţie şi în roade. Multe din ce ei aveau îi erau foarte plăcute, iar dorinţa apostolului se rezuma în cuvintele „tot mai mult şi mai mult”.

În timp ce lucrarea lui Dumnezeu pentru noi a fost împlinită odată pentru totdeauna de Domnul Isus, lucrarea lui Dumnezeu în noi prin Duhul Său Sfânt este un lucru progresiv. A creşte tot mai mult în dragoste este în mod evident lucrul principal, pentru că felul acesta va creşte cunoştinţa şi puterea noastră de a deosebi lucrurile. Mai mult şi mai mult vom deosebi ceea ce este de valoare şi ne vom găsi plăcerea în aceste lucruri, şi ne vom ţine curaţi de orice le-ar întuneca, şi prin urmare vom fi plini de rodul care produce dreptate spre slava şi lauda lui Dumnezeu. Dragostea este în adevăr firea divină. În firea aceasta avem să creştem ca rezultat al lucrării lui Dumnezeu în noi, care va continua până la sfârşitul călătoriei noastre pe pământ, şi îşi va ajunge scopul şi se va arăta din plin când va veni ziua lui Hristos.

Lanţurile apostolului – motiv şi pentru alţii de a vesti evanghelia (1.12-17)

În versetul 12 apostolul începe să vorbească despre împrejurările în care se afla el însuşi; dar nu se arăta ca unul care se plânge sau caută să ne îndrepte gândurile spre ele, ci mai degrabă să arate cum Dumnezeu, care este mai presus de orice împrejurări, le-a făcut să lucreze spre înaintarea evangheliei.

Ce lovitură trebuie să fi fost pentru credincioşii din acel timp, cânt Pavel a fost închis sub mâna de fier a Romei! Se părea că pe neaşteptate a căzut un stingător peste lucrurile şi triumfurile sale nemăsurate şi trebuia să se arate un dezastru total. Totuşi n-a fost nimic de felul acesta, ci dimpotrivă, şi în versetele care urmează aflăm felul în care Dumnezeu a întors situaţia spre bine.

Era ceva deosebit spre bine că lucrurile s-au desfăşurat în aşa fel încât să arate că punerea în închisoare a lui Pavel era în întregime din cauza evangheliei. De la cercurile mai de sus ale Romei până la cele mai de jos se făcuse cunoscut clar că lanţurile lui erau pentru Hristos, şi nu ca ale acelor răufăcători obişnuiţi.

Era chiar mai mult spre bine, că cei mai mulţi dintre fraţi au căpătat îndrăzneală datorită închiderii lui. În loc să fie descurajaţi şi înfricoşaţi, au îndrăznit cu o încredere deplină în Domnul şi prin urmare au fost mai fără teamă când vesteau Cuvântul. Era o minoritate nefericită care se alăturase predicări cu motive rele – pentru că aceştia erau împotriva lui Pavel şi sperau să-i facă şi mai mare necaz – dar oricum, ei Îl predicau pe Hristos şi de aceea Dumnezeu stăpânea toate spre binecuvântare.

Filipeni 1:19-20

Bucuria apostolului că oricum Hristos este vestit (1.18,19)

Aici putem avea într-un mod izbitor o privire în viaţa lăuntrică şi spiritul apostolului. Încercările lui erau foarte grele. Nu numai că închisoarea ar fi putut să-i agite spiritul, dar şi felul de purtare al acestor fraţi invidioşi şi certăreţi l-ar fi enervat peste măsură. Dar iată-l, calm, încrezător, fără vreo urmă de enervare în duhul lui: un adevărat triumf al puterii lui Dumnezeu. Şi secretul este că învăţase să se uite pe sine însuşi şi vedea lucrurile cu totul din perspectiva divină. Ce avea importanţă pentru el era nu cum îl afectau pe el lucrurile, ci cum Îl afectau pe Hristos şi interesele Lui. Putea să fie ceva rău pentru Pavel, dar dacă era bine pentru Hristos, atunci nu mai avea nimic de spus, pentru că aceasta era singurul lucru care avea importanţă pentru el.

Ca urmare a acestei gândiri, apostolul putea spune: „şi în aceasta mă bucur, da, mă voi bucura”. El se bucura de predicarea lui Hristos, şi se bucura în siguranţa că toate acestea care păreau a fi atât de mult împotriva lui, se vor întoarce spre slava lui; şi filipenii aveau să-l ajute prin rugăciune, iar ajutorul Duhului lui Isus Hristos era întotdeauna cu el.

Mântuire în prezent; Hristos preamărit în trupul Lui (1.19,20)

Versetul 19 ne aduce înainte o mântuire în prezent, de care Pavel însuşi avea nevoie şi aştepta s-o primească. Ce fel de mântuire era se vede clar când citim versetul 20. Dorinţa şi aşteptarea lui erau ca Hristos să fie preamărit în trupul lui, fie prin viaţă, fie prin moarte. Împlinirea dorinţei acesteia includea o mântuire, pentru că în mod natural fiecare dintre noi dorim propria noastră mărire şi satisfacţie prin trupurile noastre. oare am descoperit fiecare dintre noi că pentru a abate întreaga înclinaţie şi direcţie a sufletelor noastre de la noi înşine spre Hristos este o mântuire minunată în prezent? Ne-am rugat vreodată în felul acesta:

„Mântuitorul meu, Tu ne-ai oferit odihna,Te rog să mi-o dai şi mie,Odihna de a înceta cu mine însumiŞi de a-mi găsi totul în Tine?”

Ca rod al experienţei: a trăi este Hristos, a muri este câştig (1.21-23)

Mântuirea din prezent se află deci în punerea deoparte a eului şi în înălţarea lui Hristos, şi nu numai mântuire, dar şi ceea ce este în realitate viaţă. Când apostolul spunea: „pentru mine a trăi este Hristos”, el nu prezenta un fapt al doctrinei creştine, ci vorbea în mod experimental. Este în adevăr o realitate că Hristos este viaţa sfinţilor Săi, dar aici aflăm că faptul acesta era arătat în experienţe şi practica lui Pavel, încât viaţa lui putea fi rezumată într-un singur cuvânt: Hristos. Hristos trăia în Pavel şi prin Pavel. El era Obiectul existenţei lui Pavel, şi caracterul Lui se manifesta în el, deşi încă, desigur, nu într-o măsură perfectă.

Dacă viaţa însemna Hristos trăind în Pavel, moarte însemna ca Pavel să fie cu Hristos; şi de aceea adaugă: „a muri este câştig”. Moartea oricărui creştin este un câştig, când vine, dar este foarte evident că nu mulţi dintre noi sunt într-o conştiinţă care rămâne a acestui fapt. Când cei iubiţi ai noştri care cred sunt luaţi de lângă noi, ne mângâiem noi înşine cu gândul că pentru ei înseamnă a fi cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine; totuşi noi continuăm să ne lipim de viaţa din lumea aceasta într-un fel persistent. Am fost noi vreodată „strânşi din două părţi”(v.23) ca Pavel? Cei mai mulţi dintre noi n-ar avea nicio dificultate să decidă, dacă alegerea ne-ar fi lăsată nouă! Am alege îndată, pentru că nu ni s-a spus care este alternativa cea mai bună.

Moartea este un câştig, şi Pavel ştia că era câştig; trebuie să ne amintim că el fusese răpit în cer cu ani în urmă, deşi dacă era în trup sau afară din trup nu putea spune. În orice fel fusese, i se dăruise ceva din binecuvântarea de a fi cu Hristos. Putem lua cuvintele „cu mult mai bine” ca fiind propria sa concluzie cu privire la rodul acelei experienţe minunate, precum şi ca descoperire de la Dumnezeu a faptului acestuia minunat.

Nu „mai bine”, ci „cu mult mai bine”; a rămâne aici pentru progresul lucrării lui Dumnezeu (1.22-26)

Când spune: „nu ştiu ce să aleg”(v.22), nu avem să înţelegem că el ar fi fost să decidă dacă avea să trăiască sau să moară. Cel puţin, aşa gândim. El scria foarte familiar preaiubiţilor lui filipeni care se întorseseră la Dumnezeu prin el, şi de aceea nu se opreşte să spună: „dacă mie mi-ar fi fost lăsată alegerea”. El ştia că era nu numai mai bine, ci cu mult mai bine a fi cu Hristos, totuşi nu el decidea potrivit propriilor sale simţiri. Vedem din nou că singurul lucru care conta era înaintarea intereselor Domnului. Simţea că ceea ce era mai mult pentru ajutorul sfinţilor era să decidă printre ei ceva mai mult, şi de aceea avea încrederea că aşa va fi, cum spusese în versetul 25.

Să fim foarte clari că plecare despre care vorbeşte apostolul aici nu are nimic a face cu venirea din nou a Domnului. El se referă la starea intermediară sau „dezbrăcarea” despre care scrisese în 2 Corinteni 5.4. În acel pasaj el arată că starea de „îmbrăcaţi” – când vom fi „îmbrăcaţi” cu trupurile noastre glorioase este oricum superioară celei de „dezbrăcaţi”. Totuşi aici, în Filipeni, vedem că starea de „dezbrăcat” este cu mult mai bună decât ceea pe care o putem cunoaşte fiind încă îmbrăcaţi în trupurile smeririi noastre de acum. Tot ce înseamnă aceasta în detaliu în mod necesar nu poate fi conceput de noi în condiţia noastră de acum, dar să rămânem siguri că înaintea noastră sunt binecuvântări mai presus de toate gândurile noastre.

Se pare destul de sigur că Pavel era îndreptăţit în încrederea lui şi că „ a rămas şi a fost” cu ei alţi câţiva ani, având în vedere progresul lor spiritual şi bucuria lor, şi le-a dat un motiv am departe de bucurie prin venirea printre ei pentru un timp scurt.

O purtare într-un chip vrednic de evanghelie (1.27)

În ce îi priveşte pe ei, apostolul avea numai o mare dorinţă ca, fie că ca veni la ei, fie că nu va fi de faţă, ei să se poarte într-un chip vrednic de evanghelie. Nu numai să stea tari, ci să „stea tari într-un singur duh”. Nu numai să lupte pentru credinţa evangheliei, dar să facă acest lucru „cu un singur suflet” şi „împreună”.

Aici este o poruncă apostolică şi este bine să pătrundă foarte adânc în inimile noastre. nu este uşor de explicat lipsa de putere arătată în legătură cu evanghelia, în ce priveşte progresul ei printre cei nemântuiţi sau în ce priveşte stabilitatea celor care sunt mântuiţi. „Staţi tari”, cum vedeţi, vine înaintea cuvântului „luptând împreună”. Şi din cuvântul „luptaţi împreună” , care se află numai aici şi în Filipeni 4.3, derivă cuvântul de astăzi, atlet. Se pare deci că arată nu atât de mult o luptă prin cuvinte sau argumente pentru a menţine adevărul evangheliei, cât mai ales în forma de a lucra pentru folosul evangheliei.

În Romani 15.30 şi în Iuda 3 avem cuvântul „a lupta” redat pentru două cuvinte diferite din care avem astăzi cuvântul „a agoniza”. Sfinţii aveau „să agonizeze împreună” în rugăciune cu Pavel şi să agonizeze pentru credinţă. Aici, în Filipeni 1.27, ni se spune să luptăm (ca atleţi) sau să lucrăm împreună pentru evanghelie. Dacă ar fi mai multă „agonizare împreună” în rugăciune şi „lucrare împreună” pentru evanghelie, am vedea mai multe rezultate.

Când vom merge mai departe în epistola aceasta vom descoperi că unitatea în gândire şi în spirit este lucrul important pe care îl avea Pavel cu privire la filipeni, pentru că neînţelegerea este un rău care are un fel deosebit de a se strecura printre creştinii cei mai spirituali şi devotaţi, pe căi variate şi neobservate.

Harul de a suferi (1.28-30)

Când neînţelegerea este înlăturată şi unitatea învinge printre sfinţi, adversarii nu se arată prea alarmaţi, şi atunci este mai multă atitudine gata pentru suferinţă. Fapt este că niciodată nu trebuie să ne înfricoşăm de adversari. Faptul că ei sunt adversari este pentru ei o dovadă că vor fi distruşi când Dumnezeu Îşi va arăta puterea . şi când El intervine, aceasta înseamnă mântuire pentru ai Săi. În timp ce aşteptăm intervenţia Lui, partea noastră este să luptăm şi să suferim pentru El. Filipenii văzuseră lucrul acesta în Pavel, cum ni se mărturiseşte în Fapte

16, şi acum ei auzeau despre acelaşi fel de lucru care s-a petrecut cu el în Roma.

A suferi pentru Hristos şi evanghelia Lui este prezentat aici ca un privilegiu dăruit nouă, celor credincioşi. Dacă n-am fi atât de trist indispuşi de neînţelegerile şi de lipsa de unitate din adunare, pe de o parte, şi de atacul lumii şi a spiritului lumii, pe de altă parte, aceasta este lumina în care ar trebui să privim suferinţa. Şi cât de mult am fi binecuvântaţi!

Hristos, izvorul oricărei mângâieri; comuniunea dată de Duhul Sfânt (2.1)

Cel dintâi verset din acest capitol pare a fi o aluzie la darurile filipenilor care au ajuns la Pavel cu ajutorul lui Epafrodit. Darurile acestea fuseseră pentru el o exprimare care reîmprospăta foarte mult dragostea şi înţelegerea care îi caracteriza şi o comuniune reală a Duhului care exista între el şi ei. ca rezultat, inima lui a fost umplută de mângâiere şi încurajare în mijlocul necazurilor lui. În timp ce recunoaştem aplicaţia directă a acestui verset, să nu pierdem semnificaţia lui generală. Hristos este izvorul mângâierii; dragostea este cea care produce încurajare; Duhul lui Dumnezeu pe care Îl au în comun toţi cei credincioşi cu adevărat este originea comuniunii.

Lucrurile acestea fiind fapte, apostolul le foloseşte în îndemnul pe care-l dă. Cuvântul „dacă” repetat de patru ori în versetul acesta are de fapt sensul „deoarece”. Deoarece aşa sunt lucrurile acestea, el îi roagă să-i împlinească bucuria până la capăt, având acelaşi gând şi înlăturând orice urmă de neînţelegere.

Aceiaşi gândire, aceiaşi dragoste (2.2)

Gândim că experienţa dovedeşte că neînţelegerea este o lucrare a firii păcătoase, iar textul acesta arată cât de mare era dorinţa apostolului ca ea să fie înlăturată dintre filipeni. Este de notat cât de multe expresii a folosit arătându-şi dorinţele acestea printre ei.

Mai întâi de toate ei aveau să fie cu aceeaşi gândire. Evident, este un lucru mare când toţi credincioşii gândesc la fel, totuşi trebuie de asemenea să fie văzut duhul care se află la baza gândirii lor. Dacă acesta ar fi greşit, simpla gândire la fel nu va garanta absenţa neînţelegerii. De aceea el adaugă: „având aceeaşi dragoste”. Numai dragostea poate produce ceea ce urmează: „având o bună înţelegere” sau „uniţi în suflet”, care de asemenea conduce la gândirea tuturor spre acelaşi lucru.În capitolul 3 vom vedea că Pavel spune: „una fac”(v.3). El era un om care avea un singur obiectiv, urmărind un singur lucru, în loc să-şi împrăştie energia în urmărirea mai multor lucruri. Aici el îi îndeamnă pe alţii să gândească un singur lucru. Numai omul a cărui gândire este centrată spre un singur lucru de toată însemnătatea poate fi caracterizat de urmărirea unui singur lucru. Nu este greu de văzut că dacă toţi suntem înclinaţi spre un singur lucru, sub controlul aceleaşi dragoste, nu va fi mult loc pentru neînţelegere.

Slava deşartă personală în contrast cu gândirea la foloasele altuia (2.3,4)

Totuşi apostolul are ceva mai mult de spus despre ideea aceasta. Versetul 2 aduce în adevăr elementele pozitive importante pentru a realiza unitatea practică, dar el caută să excludă elementele răului care o distrug. Aceasta, în versetul 3. Este foarte posibil să facem unele lucruri drepte în ele însele, cu un spirit de ceartă, aşa cum am văzut în capitolul 1, unde citim despre unii fraţi care predicau pe Hristos „din invidie şi ceartă”. Mai mult, gloria deşartă este un produs rău al firii păcătoase care este foarte adânc înrădăcinat în inima omului căzut. De câte ori am făcut ce era destul de drept, dar cu dorinţa ascunsă de a câştiga stimă şi slavă de la cei din jurul nostru? Să dăm timp conştiinţei să răspundă, şi vom simţi tăişul ascuţit al acestor cuvinte.

Slava deşartă stă la rădăcina proporţiei mari a certurilor şi neînţelegerilor care tulbură pe creştini, chiar a celor care de altfel au o gândire spirituală. Opusul slavei deşarte este caracterul acesta modest al gândirii care ne conduce să preţuim pe alţii mai presus de noi înşine. Smerenia gândirii, mai mult, ne conduce la o lărgire a gândirii care este indicată în versetul 4. Dacă sunt centrat spre mine însumi, urmărind numai interesele şi slava mea, desigur, mă preocupă numai lucrurile mele. Dacă, pe de altă parte, Hristos este centrul meu, urmărind interesele şi gloria Lui, privesc şi spre lucrurile altora. Şi dacă lucrurile altora sunt în adevăr mai mult spre slava lui Hristos decât sunt ale mele, voi privi mai mult la lucrurile altora decât la ale mele.

A fi în noi felul de a gândi al lui Hristos (2.5)

Aici se pare că apostolul ar fi anticipat ideea că filipenii ar fi putut să-i spună: „Ne-ai îndemnat să fim într-un singur duh, de acord în toate, cu un singur gând. Dar cum să realizăm un astfel de lucru? Nu se poate tăgădui faptul că printre noi sunt diferenţe de gândire şi de judecată. A cărui gândire să învingă?”

Răspunsul lui este: „Acest gând să fie în voi” – gândul care era „şi în Hristos”. Aici, prin „gând” avem să înţelegem nu un simplu gând sau o opinie, ci un întreg fel de gândire. Felul de gândire al lui Hristos trebuie să ne caracterizeze, şi aceasta este un lucru foarte profund. Dacă felul său de gândire ne caracterizează, vom fi eliberaţi de neînţelegere chiar dacă nu vedem la fel fiecare amănunt. Versetele 15 şi 16 din capitolul 3 ne arată lucrul acesta.

El Însuşi S-a smerit, EL Însuşi S-a golit, luând un chip de rob (2.6-8)

Ce anume era gândul care era în Hristos Isus? Putem răspunde prin cuvintele din versetul 8: „El Însuşi S-a smerit”. Fapt este că gândul care era în Hristos este cu totul opus gândului care era în Adam. Însăşi cuvintele Domnului din Matei 23.12 sunt o ilustrare a faptului acestuia. În Adam s-a găsit gândul de a se înălţa el însuşi, şi drept consecinţă a căzut în adâncimi. În Hristos s-a găsit jertfirea de Sine, gândul de a Se smeri El Însuşi, şi aşa cum vedem în acest pasaj, El este înălţat în locul suprem.

Pornim de la înălţimea supremă a versetului 6. El era în chipul lui Dumnezeu. Părinţii noştri au fost ispitiţi să ia pentru ei ceva care era mai presus de ei – să devină ca nişte dumnezei, aşa cum ne spune Geneza 3.5. Locul acela nu era pentru ei, şi încercarea lor de a-l căpăta era curată tâlhărie. Dar nu era nimic din toate acestea cu Domnul nostru. În cazul Lui egalitatea cu Dumnezeu nu era ceva de apucat. Ea era a Lui pentru că El era Dumnezeu. Nu putea fi mai presus de ceea ce era. Înaintea Lui era doar alternativa de a sta aşa cum era şi acolo unde era – sau a coborî la noi în smerenie.

Binecuvântat fie Dumnezeu, El a ales pe cea din urmă. Versetul 7 este începutul acestei istorii minunate. Deşi ca origine în chipul lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa un alt chip, chipul unui rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Aceasta însemna că El Însuşi S-a golit, pentru a fi în acest loc.

Teoria greşită numită „kenosis” şi faptul că El Însuşi S-a golit (2.7)

Cu ani în urmă, când criticii necredincioşi ai Bibliei se aflau în conflict cu cuvintele Domnului, au inventat aşa-zisa teorie „kenosis” ca să tăgăduiască adevărul cuvintelor Lui, în timp ce Îi dădeau o oarecare măsură de respect şi omagiu. Kenosis este un cuvânt grecesc folosit în acest pasaj cu sensul de „a goli”. Teoria aceasta Îl prezintă pe Hristos ca dezbrăcându-Se de Sine Însuşi atât de deplin încât, din tot ce era divin, El a devenit un iudeu tot atât de ignorant ca majoritatea iudeilor care trăiau în timpul Lui. De aceea unii critici din secolele 19 şi 20 expunând această teorie, se simţeau în stare să vorbească împotriva Fiului lui Dumnezeu.

Întorcându-ne de la această teorie mizerabilă, trebuie să nu uităm faptul că este o adevărată „kenosis”, o adevărată golire, pentru că pasajul acesta ne vorbeşte despre ea. Dacă dorim să înţelegem ce înseamnă ea, ne îndreptăm spre evanghelii şi în ele vedem ce anume implica faptul că El a devenit Om, de asemenea că El era Dumnezeu, strălucind continuu prin ceea ce era umanitatea Sa. Pot fi citate numai câteva exemple pentru a ilustra ideea la care ne referim.

Devenind Om, Isus a fost uns cu Duhul Sfânt şi cu putere. Ca urmare, în loc de a acţiona doar prin puterea Dumnezeirii Sale, El a acţionat în puterea Duhului. Era o situaţie când Dumnezeu lucra în El prin puterea Duhului (Fapte 10.38;Luca 4.14; Fapte 2.22)

El este Creatorul, aşa cum se arată clar în Coloseni 1.16, totuşi, ca Om, El preciza că locurile în împărăţia care va veni nu erau partea Lui ca să le dea (Mat.20.23)De asemenea El renunţa la iniţiativa personală în cuvintele şi în faptele Lui. El atribuia toate Tatălui (Ioan 5.19; 27.30;14.10)

Observând aceste lucruri, îndată vedem că adevărata „golire”, care era propriul Său act, a avut loc pentru că luase forma unui rob ca o realitate. Dacă n-ar fi fost cu scopul acesta, noi am fi putut sări la concluzia că aceste cuvinte, „luând chip de rob”, ar însemna simplu, un fapt asemănător celui al papei de la Roma, care ar spune ocazional că ia locul unui slujitor, spălând picioarele vreunui cerşetor sărac. Aşa ceva el ar face de formă, dar oamenii ştiu că în realitate viaţa pe acest pământ îi este plină de eleganţă şi splendoare. Când Domnul nostru Isus a luat chip de rob, El l-a luat în toată realitatea lui.

Smerirea Lui: până la moartea de cruce (2.8)

Versetul 8 duce istoria smeririi Lui la punctul culminat. Dacă versetul 7 ne dă coborârea Lui minunată din gloria deplină a Dumnezeirii la stare şi locul de Om, versetul acesta ne dă coborârea mai departe ca Om în moartea de pe cruce. Toată viaţa Lui a fost caracterizată de „coborâre”, de o smerire crescândă din partea Lui, până ce a ajuns la moarte, şi moartea aceasta de o suferinţă şi ruşine extremă – moarte de cruce.

Felul Său de gândire a fost să coboare, şi felul acesta de gândire trebuie să fie şi al nostru. Numai fiind născuţi din Dumnezeu şi având Duhul lui Dumnezeu este posibil să gândim la fel. Să acceptăm acest lucru şi să ne judecăm pe noi înşine în privinţa aceasta.

Isus mărturisit ca Domn de către orice fiinţă creată (2.9-11)

Cele trei versete care arată în amănunt smerirea Sa sunt urmate acum de alte trei care declară înălţarea Sa potrivit hotărârii lui Dumnezeu Tatăl. El încă ia toate din mâna Tatălui care I-a dăruit un Nume care este în mod absolut suprem. În acest pasaj, „Numele” este folosit, aşa gândim în acelaşi fel ca în Evrei 1.4. Nu este o referire la una nume specific,cum ar fi Domnul sau Isus, sau Hristos, sau oricare altul, ci mai degrabă la faima, la reputaţia Sa. Isus, care a fost altădată dispreţuit şi respins, are o astfel de faimă, de renume, încât până la urmă orice fiinţă creată va trebui să se plece înaintea Lui, şi să recunoască faptul că El este Domn. Şi cânt întregul univers Îl va admira, fie că vor face aceasta cu bunăvoinţă, fie cu necazul constrângerii, totul va fi spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.

Lucraţi până la capăt mântuirea (2.12)

În versetul 12 apostolul lasă această temă deosebit de plăcută şi se întoarce la îndemnul său care începuse cu versetul 27 al capitolului 1. El dorea ca felul lor de viaţă să fie cu totul potrivită evangheliei, ca să fie caracterizaţi de o lucrare cu inimă pentru evanghelie, cu un singur gând şi curaj în prezenţa împotrivirii. În trecut, când Pavel fusese printre ei s-a bucurat de ascultarea lor. Să fie, dacă s-ar putea, şi mai ascultători de cuvântul lui, acum când ei erau lipsiţi de ajutorul lui personal. Pericole îi ameninţau din afară, şi era pericolul acesta mai subtil al neînţelegerii dinăuntru, de aceea să-şi dubleze puterea ca să caute să dovedească acel gând care era în Hristos Isus. În felul acesta ei aveau să-şi lucreze mântuirea de toate câte îi ameninţau. Să facă lucrul acesta cu teamă şi tremur, amintindu-şi de propria lor slăbiciune. Odată Petru gândea că ar fi putut lucra propria lui mântuire fără teamă şi tremur, şi ştim ce s-a întâmplat.

Dumnezeu este Cel care lucrează în noi (2.13)

Acesta este şi înţelesul simplu al acestui verset prea folosit şi abuzat. Nu-l putem aplica şi pentru noi înşine? Desigur, putem. De aceea Dumnezeu să ne facă să voim ce vrea El. Nu avem nevoie să ne ferim de a lucra, având în vedere versetul 13. Avem să lucrăm mântuirea noastră, însă Dumnezeu este Cel care lucrează în noi şi voinţa şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Să notăm acest lucru. Dumnezeu lucrează atât voinţa cât şi înfăptuirea, şi voinţa vine întâi. În felul acesta lucrarea lui Dumnezeu şi lucrarea noastră sunt văzute ca fiind împreună în mod armonios. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie întotdeauna să fie înaintea celei a noastre, atât ca timp cât şi ca importanţă. Totuşi situaţia aceasta nu este prezentată într-un fel care să ne facă fatalişti. Lucrarea noastră este menţionată întâi, în versetul 12 şi responsabilitatea pentru ea rămâne partea noastră. Faptul că Dumnezeu lucrează ne este adus înainte ca încurajare, ca impuls.

Strălucind ca nişte lumini în lume (2.14-16)

În felul acesta, învăţaţi de Dumnezeu să iubim voia Lui, şi având în noi gândul lui Hristos, o vom realiza în viaţa noastră. Nu va fi nimic de silă şi cu discuţii, ci aşa cum se potriveşte unor copii ai lui Dumnezeu fără vină şi curaţi, purtând caracterul lui Dumnezeu, ai cărui copii suntem. Omenirea a devenit o generaţie strâmbă şi sucită, şi noi avem să trăim într-un fel care prezintă contrastul cel mai mare posibil. Numai în felul acesta vom fi lumini în întunericul lumii.

Cuvântul „a străluci” din aceste versete este folosit pentru răsăritul sau arătarea corpurilor cereşti pe cer. Aceasta ne dă un gând izbitor. Noi ar trebui să apărem ca luminători cereşti pentru lumea aceasta. Aşa facem noi? Numai dacă suntem cu totul deosebiţi de felul de a fi al lumii acesteia, aşa cum ni se spune în prima parte a versetului. Numai atunci putem în adevăr să oferim altora cuvântul vieţii.

Trebuie să fie viaţă, la fel şi mărturia buzelor noastre, dacă este să oferim cuvântul vieţii. Cuvântul mărturiei devine deseori cuvânt al vieţii pentru alţii, când a fost mai întâi în viaţa celui ce dă mărturie. Dacă aceasta se împlinea în cazul celor credincioşi preaiubiţi de el în Filipi, Pavel avea siguranţa că osteneala lui n-a fost în zadar. El anticipa motivul bucuriei când Hristos Se va arăta şi ca începe ziua Sa. El putea vedea lucrarea lui Dumnezeu în ei, dusă până la capăt, aşa cum spune în capitolul 1.6.

Posibilitatea ca Pavel să fie martir (2.17)

După ce a adus înaintea filipenilor exemplul suprem al Domnului Isus, care a fost „ascultător până la moarte”, şi după ce i-a îndemnat la ascultarea care însemna a face din inimă „buna plăcere” a lui Dumnezeu, apostolul se referă din nou la sine însuşi în versetul 17. Deşi îşi exprimase gândul că va fi cu ei pentru un timp (1.25), totuşi aici vede şi posibilitatea de a muri în curând ca martir. Unii oameni pun mare însemnătate pe „părerile” lor şi le înalţă aproape la siguranţă şi autoritate. Este o greşeală. Pavel avea „părerile” lui cu privire la viitor, şi noi repede le credem. Totuşi chiar şi el, un apostol, nutrea gândul că s-ar putea să aibă loc un astfel de eveniment.

Cuvântul „turnat” din versetul 17 este folosit de Pavel şi în 2 Timotei 4.6, când martiriul său era ameninţător. Făcea desigur aluzie la acele jertfe de băutură pe care le poruncea legea. „A patra parte dintr-un hin de vin” se turna peste unele jertfe, înaintea Domnului.

Darul adus de filipeni văzut ca o jertfă, iar moartea lui Pavel ca o simplă jertfă de băutură (2.17,18)

Două lucruri izbitoare se întâlnesc în versetele 17 şi 18. Întâi, el numeşte darurile filipenilor, trimise din sărăcia lor prin mâna lui Epafrodit, ca „jertfa şi slujba credinţei voastre”. Aceasta înseamnă că el le considera ca o jertfă principală. Moartea lui ca martir, el o considera ca o cantitate mici de vin turnată peste jertfa lor, ca un dar de băutură, adică o jertfă minoră. Un fel extraordinar de a prezenta lucrurile! Noi am fi inversat situaţia şi am fi gândit la dăruirea filipenilor ca o jertfă de băutură vărsată peste marea jertfă ca martir a lui Pavel.

De ce a estimat Pavel lucrurile în felul acesta? Pentru că el nu căuta „la lucrurile lui… ci şi la cele ale altora” (2.4). El era un exemplu izbitor al îndemnurilor date filipenilor şi al gândirii care era în Hristos Isus. Nu era nimic teatral în ce spunea Pavel, nici răsplătire a comportării lor. Încântat de harul lui Hristos care se vedea în cei întorşi la Dumnezeu pe care îi iubea, spunea ceea ce gândea.

Bucuria adusă de perspectiva de a fi martir (2.18)

Al doilea lucru izbitor este că de fapt el privea ideea de a fi martir ca o provocare la o izbucnire de bucurie, pentru el însuşi şi pentru filipeni – o bucurie pentru toţi. În adevăr, o purtare foarte nenaturală. Nu era naturală, ci spirituală. Fapt este că Pavel credea ca realitate ceea ce spunea despre a pleca şi a fi cu Hristos. În adevăr, aşa era „mult mai bine”. El ştia că filipenii îl iubeau atât de mult încât, cu toată întristarea de a-l pierde, ei se ridicau deasupra propriilor sentimente pentru a se bucura împreună cu el. Ne temem că noi schimbăm Filipeni 1.23 într-o generalitate evlavioasă. Pentru Pavel era cu mult mai mult decât atât.

Dorinţa de a-l trimite la ei pe Timotei, când toţi căutau cele ale lor, nu ale lui Hristos (2.19-24)

Totuşi nu presimţea moartea de martir chiar în timpul acela, aşa cum le spusese, şi de aceea dorea să-l trimită în curând la ei pe Timotei, ca să-i ajute în ce priveşte starea lor spirituală, şi de asemenea să afle despre ei prin el.

În acel moment nu era nimeni altul cu acelaşi gând ca el şi atât de zelos pentru binele filipenilor. Mulţimea celor credincioşi era caracterizată de căutarea propriilor lor lucruri, şi nu ale lui Hristos. Timotei era o excepţie fericită. Era un adevărat fiu al tatălui sau spiritual. Gândul care era în Hristos era şi în el. Ne temem că această căutare a propriilor noastre interese şi nu ale lui Hristos este din nefericire obişnuită printre credincioşii de astăzi. Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu poate sluji în mod real pe sfinţi, decât dacă se mişcă printre ei, căutând nimic altceva decât interesele lui Hristos.

Timotei era cel pe care apostolul spera să-l trimită mai demult, de asemenea spera ca el însuşi să fie eliberat şi în stare să se ducă la ei. totuşi, dorea, pentru o comunicare mai rapidă cu ei, ca mulţumire pentru darurile lor, să-l trimită înapoi la ei pe Epafrodit, care fusese trimisul lor, şi care acum devenea purtătorul epistolei pe care o cercetăm.

Calităţi ale lui Epafrodit: frate, împreună-lucrător, împreună-ostaş (2.25-30)

Acum în versetele 25-30, ni se permite să aruncăm o privire asupra calităţilor pe care le avea Epafrodit, pe care apostolul Pavel îl numeşte: „frate al meu, şi împreună-lucrător, şi împreună-ostaş”. El avea acelaşi fel de gândire, şi îndată vedem, când apostolul Pavel spusese: „Nu am pe nimeni de acelaşi gând” că aceasta însemna: „Nu am pe nimeni dintre cei care mi-au fost ajutoarele mele imediate în Roma”. Epafrodit era din Filipi şi nu era avut în vedere în prima remarcă.

Erau şi sunt mulţi care, deşi recunoscuţi ca fraţi, cu greu s-ar putea vorbi despre ei ca lucrători şi soldaţi. Epafrodit era un om cu toate aceste trei calităţi, şi nu numai atât, dar şi un lucrător şi un soldat în întregime „împreună” cu Pavel. Ei au lucrat şi au luptat împreună, cu aceleaşi obiective şi scopuri. Ar putea fi dată o astfel de mărturie pentru cineva astăzi? Credem că s-ar putea, deoarece Noul Testament ne comunică din plin doctrina, felul de viaţă şi lucrarea lui Pavel, acest slujitor al lui Dumnezeu dat ca model. În acelaşi timp ne temem că practic aceasta este o raritate. Orice credincios este chemat să fie un lucrător şi un luptător. Mistria zidarului şi sabia ar trebui să ne caracterizeze pe toţi. Sunt ele ale noastre?. Şi suntem noi caracterizaţi „părtaşi” cu Pavel în folosirea lor?

Călătorind spre Pavel cu darurile trimise de filipeni, Epafrodit se îmbolnăvise şi fusese aproape de moarte. De două ori aflăm expresia „aproape de moarte”. Dar Dumnezeu avusese milă de el şi a îndepărtat această mare întristare şi pentru Pavel şi pentru filipeni, deşi el nu se gândea la viaţa lui, de dragul lucrării lui Hristos, şi de aceea avea să fie preţuit în mod deosebit.

În Epafrodit vedem deci o altă persoană care călca pe urmele lui Pavel şi ale lui Timotei, cupă cum şi ei călcau pe urmele lui Hristos. Gândul care era în Hristos Isus se afla şi în el, pentru că nu numai şi-a riscat viaţa pentru a sluji pe Domnul lui, dar când fusese atât de bolnav încât ajunsese aproape de moarte, a fost „mâhnit” nu din cauza bolii lui, ci pentru că aflase că fraţii din Filipi au auzit de boala lui şi s-au întristat. Era un caz delicat referitor la un om care nu căuta „cele ale sale, ci ….şi ale celorlalţi”.

Repetarea cuvintelor „bucuraţi-vă în Domnul”(3.1)

A fost deci bucurie şi pentru Pavel şi pentru filipeni cu privire la Epafrodit; dar când intrăm în capitolul 3 aflăm bucuria permanentă a celui credincios. Dumnezeu poate să ne dea, şi ne dă, să experimentăm îndurarea Sa şi să ne înveselească inimile, totuşi pe de altă parte deseori El ne face să trecem prin vale plângerii. Dar chiar dacă împrejurărilor li se permite să se întoarcă împotriva noastră, şi boala se sfârşeşte în moarte, Domnul Însuşi rămâne acelaşi. Bucuria noastră se află într-adevăr în El. „Bucuraţi-vă în Domnul” este un cuvânt deosebit de important pentru noi toţi. În epistola aceasta apostolul se poate repeta, totuşi tema fericită nu era plictisitoare pentru el, şi era pentru siguranţa lor. Nici un slujitor al lui Dumnezeu să nu se teamă că se repetă, pentru că noi suntem greoi când este vorba să primim lucrurile. Repetarea este un proces bun în lucrurile lui Dumnezeu.

Cei care caută să ne abată de la Hristos; iudaizanţii (3.2)

Totuşi bucuria noastră trebuie să fie „în Domnul”. Sunt unii care caută să ne abată de la El, aşa cum se arată în versetul 2. Vorbind de „câini” apostolul face aluzie probabil la oamenii cu o viaţă foarte rea, asemănătoare naţiunilor necurate. Prin „lucrători răi”, la cei care mărturisesc că erau creştini, dar introduceau ceea ce era rău. Prin cei care „mutilau” se referă la dezbinarea iudaizanţilor, în contrast cu adevărata „circumcizie” despre care vorbeşte versetul 3. Cuvântul „mutilare” înseamnă mai degrabă o înlăturare parţială, în contrast cu tăierea completă a morţii, care era reprezentată de circumcizie. Iudaizanţii credeau în înlăturarea unor părţi mai urâte crescute în carne, dar aceasta nu introducea moartea prin „dezbrăcarea de trupul firii păcătoase” (Col.2.11), care este un adevăr al creştinismului. Obiectul care era înaintea iudaizanţilor era „ca să se laude cu trupul (carnea) vostru” (Gal.6.13). Oamenii nu se pot mândri în totul cu manifestările grosolane ale firii păcătoase şi de aceea caută să scape de unele din ele, pentru a încuraja manifestări mai plăcute şi estetice, cu care să se laude. Totuşi nu este decât laudă cu firea păcătoasă.

Adevărata circumcizie; nicio încredere în firea păcătoasă (3.3)

Versetul 3 ne spune prin contrast ce sunt cei credincioşi, văzuţi potrivit gândurilor lui Hristos despre ei. Noi suntem adevărata circumcizie spirituală, noi care ne închinăm prin duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus şi nu ne încredem în firea păcătoasă. Noi acceptăm sentinţa de condamnare a lui Dumnezeu asupra firii păcătoase şi ne găsim totul în Hristos. Atunci, cu puterea Duhului neîntinat suntem plini de închinare faţă de Dumnezeu.

Dar cât de mult timp este folosit de obicei pentru a învăţa să nu ne încredem în firea noastră şi să dăm „votul de neîncredere” asupra ei! Prin câte experienţe avem să trecem deseori! Felul experienţelor la care ne referim ne sunt detaliate în Romani 7, şi este o lecţie care nu poate fi învăţată numai teoretic, trebuie învăţată în mod experimental. Nu este neapărat nevoie să avem un timp îndelungat ca să învăţăm lecţia aceasta, dar este un fapt că de obicei aşa stau lucrurile.

Experienţa apostolului; ce părea câştig socotit ca pierdere (3.4-7)

Însăşi cazul lui Pavel, la care el se referă în versetele 4-7 arată că lecţia aceasta poate fi învăţată într-un fel foarte profund într-un timp foarte scurt. Dacă a fost vreodată un om căruia să nu-i găseşti defect în felul lui de a fi, el era. În zilele noastre unii oameni spun că mor „întăriţi cu toate ritualurile bisericii”. Despre el putem spune că a trăit întărit cu toate ritualurile şi rânduielile şi avantajele iudaismului. Dacă a fost vreodată o fire educată şi religioasă în care să te încrezi, a fost cea a lui Saul din Tars. El era plin de religie şi plin de mândria produsă de încrederea lui că totul îi era un câştig.

Dar în revelaţia aceea uimitoare care a avut loc pe drumul Damascului toate s-au răsturnat. El s-a descoperit pe sine însuşi că era cu totul greşit. Ce îşi închipuise că erau avantaje a descoperit că erau dezavantaje; firea lui religioasă era o fire răzvrătită. Tot ce preţuise el, în care se încrezuse, cu care se mândrea, au coborât, s-au prăbuşit. Hristos în glorie i Se arătase. Tot ce socotea el câştig, acum ăl socotea pierdere, datorită lui Hristos. Încrederea pe care o avusese în firea lui s-a dus pentru totdeauna. Îndată ce s-au terminat acele trei zile de orbire, a început să se laude cu Hristos Isus. În acele zile lecţia lui însemnată a fost învăţată.

Toate socotite ca pierdere datorită preţului nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus (3.8)

Şi lecţia a fost învăţată temeinic şi pentru totdeauna. Versetul 7 vorbeşte de concluzia la care ajunsese pe drumul Damascului. „Am socotit” – verbul este la trecut. Versetul 8 ne duce în ziua în care scria epistola aceasta, în închisoarea romană.

„Dar în adevăr şi socotesc” – verbul este la prezent. Punctul la care ajunsese când s-a întors la Dumnezeu este confirmat şi chiar adâncit, după treizeci de ani sau mai mult. Numai că acum el putea afirma ceea ce în mod natural nu putea spune când s-a întors la Dumnezeu. Timp de treizeci de ani el crescuse în cunoaşterea lui Hristos şi preţul nespus de mare al acestei cunoaşteri îl domina. Comparate cu aceasta, toate lucrurile nu erau decât o pierdere, şi adâncimea şi entuziasmul credincioşiei lui sunt exprimate în strălucirea cuvintelor „Hristos Isus, Domnul meu”.

Această socotire a tuturor lucrurilor ca o pierdere nu era numai o atitudine a gândirii lui, pentru că adaugă: „pentru care am suferit pierdere a toate”. Este un lucru să socoteşti toate lucrurile ca pierdere şi cu totul altul să suferi efectiv pierderea tuturor. Amândouă au fost experienţa apostolului. El n-a fost tulburat când a pierdut toate, pentru că mai înainte socotise toate ca pierdere. Totuşi în Hristos avea un câştig infinit, în comparaţie cu care orice altceva nu era decât gunoi.

Nu însemna că el ar fi sperat „să-L câştige pe Hristos” ca rezultat al pierderii tuturor lucrurilor, în felul acelora care îşi părăsise averea şi se retrag în mânăstiri cu speranţa că prin aceasta să-şi asigure mântuirea sufletelor lor. Dimpotrivă, după ce a găsit o valoare atât de mare în Hristos, un preţ nespus de mare al cunoaşterii Lui, era pregătit ca în toate lucrurile să sufere pierdere ca să aibă pe Hristos câştig al său. Era o formă minunată a contului profit şi pierdere, în care Pavel se afla ca un câştigător.

A fi găsit în Hristos, în dreptatea dată de Dumnezeu prin credinţa lui Hristos (3.9)

Tot câştigul lui Pavel ar putea fi rezumat într-un singur cuvânt: Hristos. Dar desigur acest lucru este în întregime bazat pe faptul de a fi „în Hristos” şi a sta înaintea lui Dumnezeu în dreptatea care este prin credinţa lui Hristos. În afara acestei poziţii nu ai putea avea pe Hristos ca fiind câştig al tău, nici n-ai fi gata să suferi pierdere în lumea aceasta.

Cât de izbitor este în versetul 9 contrastul dintre „propria mea dreptatea” şi „dreptatea lui Dumnezeu”. Cea dintâi, dacă ar fi posibil s-o ai, ar fi „din lege”. Ar fi ceva cu totul omenesc, şi potrivit cu standardul cerut de lege. Cealaltă este dreptatea în care stă, ca rod al evangheliei. Ea

este „din Dumnezeu”, adică este divină, în contrast cu cea omenească. Ea este „prin credinţa lui Hristos”; adică este a noastră pe baza intervenţiei şi lucrării Lui aşa cum este prezentată credinţei în evanghelie. Şi ea este „prin credinţă” adică este primită pe principiul credinţei, şi nu pe principiul faptelor legii.

Am primit noi acest dar? Ne bucurăm că stăm într-o dreptate care este în totul divină în originea ei? înţelegem că toate lucrurile firii noastre în care ne-am bucura sunt o pierdere pentru ca să avem un singur câştig, Hristos ?

Acestea sunt întrebări deosebit de serioase care cer răspuns de la fiecare.

Trei idei importante: să-L câştig pe Hristos, să fiu găsit în El, să-l cunosc pe El (3.8-11)

Putem pătrunde mult în caracterul unui om, dacă îi cunoaştem adevăratele lui dorinţe şi aspiraţii. Pasajul acesta ne dă posibilitatea să vedem care era caracterul apostolului Pavel. Se pare că dorinţele lui sunt prezentate ca trei idei importante, toate în paragraful acestor patru versete, de la versetul 7 la 11.

Întâi, el dorea să-L câştige pe Hristos. În al doilea rând, să fie găsit în Hristos, într-o dreptate care este în întregime divină. În al treilea rând, să-L cunoască pe Hristos şi identificare cu El în înviere, în suferinţe, în moarte. Ne dăm seama de îndată că această a treia aspiraţie are mari adâncimi în ea. L-am putea avea în adevăr pe Hristos ca un câştig al nostru şi pentru îndreptăţirea noastră, şi să fim totuşi săraci şi superficiali în cunoaşterea lui Hristos de către noi. „Să-l cunosc pe El” se pare să fi fost chiar coroana dorinţelor lui Pavel.

Dar nu-L cunoştea Pavel pe Hristos? Desigur, Îl cunoştea, aşa cum în adevăr orice credincios Îl cunoaşte. De fapt el Îl cunoştea într-o măsură mult mai largă decât cei mai mulţi credincioşi. Totuşi este o astfel de infinitate în Hristos, atâtea adâncimi de cunoscut, încât aici îl vedem pe apostol dorind să cunoască mai mult şi mai mult. N-am luat şi noi ceva, chiar puţin din spiritul apostolului? Nu dorim şi noi să-L cunoaştem mai bine pe Mântuitorul nostru – nu numai să ştim despre El, dar să-L cunoaştem pe El Însuşi în intimitatea dragostei Lui?

Cunoaşterea lui Hristos prin Scripturi şi prin Duhul Sfânt (3.10)

Cunoaşterea lui Hristos de către noi se face prin Duhul Sfânt şi îndeosebi prin Scripturi. Dacă am fi trăit în zilele Lui pământeşti, L-am fi cunoscut pentru puţin timp. Dar chiar şi într-un astfel de caz, ar fi trebuit să spunem că „acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta” (2.Cor. 5.16). când ucenicii Lui au fost acei puţini ani însoţitori ai Lui, au avut în adevăr o experienţă foarte minunată, totuşi în acel timp ei nu primiseră Duhul Sfânt ca la Cincizecime şi de aceea au înţeles foarte puţin pentru moment. Numai după ce I-au pierdut prezenţa printre ei şi au câştigat prezenţa Duhului Sfânt, ei au cunoscut în adevăr semnificaţia a tot ceea ce văzuseră şi auziseră. Tot ce cunoaştem despre Hristos în mod obiectiv ne este prezentat în Scripturi, însă avem Duhul care locuieşte în noi ca să facă toate vii în inimile noastre într-un fel subiectiv.

Cunoaşterea lui Hristos în mod practic. (3.10)

Când cunoaşterea lui Hristos, care ne este prezentată în mod obiectiv, ne este adusă în inimile noastre în mod subiectiv de către Duhul, ea ne conduce la un al treilea lucru: la cunoaşterea Lui într-un fel experimental şi practic. La aceasta face aluzie Pavel în parte de la urmă a versetului 10. Ordinea acestor cuvinte este semnificativă. Ordinea istorică în cazul Domnului nostru era: suferinţele, moartea şi învierea. Aici însă învierea vine întâi. Nici Pavel şi niciunul dintre noi nu poate contempla suferinţele sau moartea fără a fi întăriţi de cunoaşterea puterii învierii Lui. Învierea Lui este modelul şi garanţia pentru învierea noastră. În adevăr, învierea noastră depinde în totul de învierea Lui.

Dorinţa comuniunii cu suferinţele Lui (3.10)

În timp ce apostolul realiza în spiritul lui puterea învierii lui Hristos, privea la „comuniunea suferinţelor Lui” ca ceva de dorit. Dorea să fie făcut chiar asemenea cu moartea Lui! Până ce va veni Domnul putem să cunoaştem puterea învierii Sale într-un fel lăuntric şi spiritual, totuşi comuniunea suferinţelor Sale şi asemănarea cu moartea Lui sunt de un fel foarte practic. Pavel avea să guste suferinţa din cauza lui Hristos şi în felul lui Hristos – suferinţă care avea să fie din aceeaşi categorie a acelor suferinţe pe care Hristos Însuşi le-a îndurat din partea oamenilor. El avea să moară ca martor al adevărului, întrucât Hristos a murit în felul acesta. El dorea aceste lucruri.

Să punem deoparte câteva clipe de tăcere şi să punem întrebări inimilor noastre. Dorim noi aceste lucruri? Mă tem că a pune întrebarea aceasta înseamnă a-i şi da răspunsul. Poate puţini ar fi în stare să spună: „Cred că prin harul Domnului aş putea face faţă acestor lucruri, dacă aş fi chemat să sufăr în acest fel. Dar să le doresc? Nu.” Faptul că Pavel le-a dorit este o mărturie grăitoare a întregului nivel excepţional în care Hristos personal îi capturase inima şi puterea învierii Lui îl umpluse cu un entuziasm sfânt. Fapt este că el era ca un atlet bine pregătit care alerga peste obstacole cu un entuziasm puternic pentru a ajunge la ţintă. Versetele mai dinainte ne-au arătat cum aruncase de la el toate câte păreau avantaje, ca fiind piedici în alergarea lui. Versetele acestea ne spun că el nu va fi reţinut de niciun obstacol, îşi va croi calea prin sârma ghimpată a suferinţei şi ca suferi apele morţii, dacă în felul acesta îşi va atinge ţinta.

La învierea dintre cei morţi, oricare ar fi obstacolele (3.11)

Iar aceasta este chiar tăria versetului 11. Unele traduceri fac ca învierea să apară ca un fruct la care vrem să ajungem, cu o măsură de îndoială dacă vom avea parte de ea. Traducerea corectă este: „ca oricum să ajung la învierea dintre cei morţi”. Oricum, el va ajunge acolo, oricare ar fi obstacolele, chiar şi prin suferinţa morţii de martir. Şi nu este vorba numai de înviere, ci de învierea dintre cei morţi, adică de cea dintâi înviere, din care Hristos este cel dintâi rod. În timp ce aşteptăm această înviere, avem să cunoaştem puterea învierii Lui dintre cei morţi, şi în felul acesta să umblăm aici ca unii care suntem înviaţi împreună cu Hristos.

Un singur lucru; alergare pentru premiul chemării de sus (3.12-14)

Versetele 12-14 ne arată că gândul unei alergări era în mintea apostolului când scria epistola aceasta. Cuvântul „l-am obţinut” se referă la primirea unui premiu. Dorea ca nimeni să nu gândească despre el că l-ar fi primit, sau că ar fi fost făcut desăvârşit. Poziţia lui era încă în urmărirea lui. El fusese apucat de Hristos, dar el încă nu apucase premiul. El era încă entuziast în urmărirea lui, întinzându-se ca un atlet zelos spre chemarea de sus în Hristos Isus.

Expresia „de sus” este folosită şi în Coloseni 3.1: „căutaţi cele de sus”. Premiul chemării de către lucrurile de sus este desigur cunoaşterea aceea deplină şi perfectă a lui Hristos Însuşi, care va fi posibilă pentru noi când trupurile noastre vor fi schimbate şi formate asemenea

trupului Său glorios, la venirea Sa.

Pavel era însetat după cunoaşterea Lui mai adâncă, după cum am văzut, în timp ce încă alerga pentru a avea ca sfârşit premiul cunoaşterii Lui depline. Dorinţa lui era atât de intensă încât făcea din el un om al unui singur lucru. Era caracterizat de un scop care îl absorbea intens şi nu permitea ca ceva să-l abată de la ce era înaintea lui. Trăsătura aceasta, desigur, merge mai departe pentru a explica puterea uimitoare şi plină de rod care îi caracteriza viaţa şi lucrarea. Slăbiciunea şi lipsa de rod care atât de des se arată în vieţile şi în slujirea noastră pot fi explicare de trăsăturile opuse din noi înşine – lipsa de scop şi de preocupare. Timpul şi energia sunt irosite în o sută şi unu de lucruri fără valoare deosebită, în locul acestui „singur lucru" demn de urmărit. Nu aşa stau lucrurile? De aceea să căutăm îndurare de la Domnul ca să putem spune într-o măsură mai mare: „Fac un singur lucru".

A umbla în acelaşi fel, oricare ar fi progresul spiritual (3.15,16)

Chiar acest lucru ni-l spune versetul 15. Pavel se bucura să ştie că şi de alţii care erau alături de el se putea vorbi ca fiind „desăvârşiţi" sau maturi în Hristos: aceştia aveau acelaşi gând cu el în această privinţă. De asemenea alţii cu greu făceau acest progres spiritual, şi prin urmare puteau vedea lucrurile oarecum diferit. Aceştia sunt îndrumaţi să umble în acelaşi fel, potrivit cu cât cunosc acum, cu asigurarea că Dumnezeu îi va conduce mai departe până ce ei vor vedea lucrurile întocmai în felul în care fuseseră revelate apostolului însuşi. E nevoie să punem aceste versete la inimă, pentru că ele exemplifică felul în care credinciosul mai spiritual şi mai avansat trebuie să se poarte faţă de cei cu deprinderi mai neînsemnate ca ale sale. Tendinţa noastră naturală este să privim în jos la aceştia care ar fi mai puţin avansaţi ca noi, să-i dispreţuim sau chiar să-i atacăm din cauza lipsei lor de conformare cu ceea ce gândim noi că ar fi drept. Tendinţa aceasta este în mod special pronunţată când avansarea cu care ne lăudăm noi înşine este mai mult un lucru al inteligenţei decât cel al unei spiritualităţi reale.

Pavel ca păstor şi ca exemplu (3.17)

Versetele 15 şi 16 ne arată deci spiritul de adevărat păstor în Pavel; şi în versetul 17 vedem că el poate să se prezinte loc ca un exemplu în viaţa şi caracterul lui. Cineva amintea cuvintele cu care un poet descria cum arăta un păstor. E „atrage spre lumi mai luminoase, Şi deschide calea".

În versetele 15 şi 16 îl vedem pe Pavel atrăgând pe fraţii săi mai slabi spre lumi mai luminoase. În versetul 17 îl vedem deschizând calea. Exemplul este, după cum ştim, un lucru imens. Pavel putea spune filipenilor aşa cum făcuse şi efesenilor la încheierea slujirii sale: „v-am arătat şi v-am învăţat" (Fapte 20.20). Pentru el practica era la fel ca doctrina.

Pentru acest motiv el îi putea numi pe cei care se întorseseră la Dumnezeu prin el ca „împreună – imitatori" ai lui. El avea să fie un „exemplu", adică un tip sau model pentru ei, şi acest lucru era foarte necesar deoarece chiar în acele zile de început erau mulţi care umblau în aşa fel încât să tăgăduiască tot ce era specific creştinismului, deşi încă pretindeau că erau în sfera mărturiei creştine. Aici nu ni se aduc înainte credincioşi imaturi, ca în versetul 15, nici credincioşi cu un fel de gândire stricat, ca în versetul 15 din capitolul 1, ci adversari al căror sfârşit este nimicirea. Aceştia sunt daţi pe faţă cu un limbaj foarte tăios.

Vrăjmaşii crucii lui Hristos strecuraţi prin adunări (3.18,19)

Trebuie să nu trecem cu vederea spiritul care-l caracteriza pe apostol când îi demasca. Nu era vorba de egoism sau de răzbunare, ci de un spirit de milă şi de tristeţe. El chiar plângea pe când scria demascarea lor. Mai mult, grija lui pentru filipeni era atât de mare încât deseori îi înştiinţase mai dinainte cu privire la oamenii aceştia.

Prezentarea pe care le-o face are patru părţi:

1.Ei erau duşmani ai crucii lui Hristos. Poate nu ai morţii Lui, ci ai crucii Lui – acea cruce care înaintea lui Dumnezeu a pus sentinţa morţii asupra omului a înţelepciunii şi a gloriei lui.

2.Sfârşitul lor era pierirea. Chiar şi numai acest fapt l-ar fi făcut pe Pavel să plângă pentru ei.

3.Dumnezeul lor era pântecele; adică poftele şi dorinţele lor îi stăpâneau, dorinţe deseori grosolane, deşi poate nu întotdeauna în acelaşi fel. Totuşi întotdeauna, într-o formă sau alta, eul era dumnezeul lor.

4.Ei se glorificau în ceea ce era ruşinea lor. Nu aveau nicidecum sensibilitate spirituală. În minţile lor toate erau inversate. Pentru ei lumina era întuneric şi întunericul lumină; gloria era ruşine şi ruşinea era glorie.

5.Gândurile lor erau îndreptate spre lucrurile pământeşti. Pământul era sfera gândurilor şi religiei lor. Ei continuau tradiţia celor despre care psalmistul (17.11) spunea: „îşi îndreaptă ochii, plecându-se spre pământ".

Aceiaşi tradiţie şi în zilele noastre

Tradiţia aceasta se continuă cu tărie. Generaţia celor ce se gândesc la pământ înfloreşte mereu. S-a înmulţit în adevăr în mod uimitor în sânul creştinătăţii. Necredincioşii care umplu atâtea locuri în clerul religios, care se numesc a fi creştini şi controlează destinul multor denominaţii, are pretenţia care nu se contestă la succesiunea ne-apostolică. Crucea lui Hristos care aduce ruşine asupra mândriei şi abilităţilor omului le este necunoscută. Omul - adică eul – este dumnezeul lor. Ei se glorifică în lucruri, cum sunt cel al descendenţei lor din creaţia brută, care dacă ar fi adevărată ar fi doar spre ruşinea lor. Pământul le umple viziunea. Îi ridiculizează pe credincioşii de tipul vechi al Noului Testament, ca fiind „din altă lume". Ei sunt cu totul pentru lumea aceasta.

Cetăţenia în ceruri, de unde Îl aşteptăm ca Mântuitor (3.20,21)

Acum „cetăţenia noastră este în ceruri". Asocierile noastre vitale sunt acolo, în ceruri, nu aici, aşa cum vor să înveţe duşmanii crucii. Cerul este patria noastră şi de fapt spre cer mergem. Dar înainte de a ajunge acolo trup şi suflet, o schimbare măreaţă este necesară pentru trupurile noastre, şi de această schimbare vom avea parte la venirea Domnului. Trupurile noastre smerite vor fi transformate în asemănarea trupului Său de glorie, şi lucrarea puterii Sale măreţe este necesară pentru a se înfăptui lucrul acesta.

Atitudinea noastră este aşteptarea Mântuitorului, care vine din ceruri, de care aparţinem. El vine ca Acela care deţine puterea cu care în final Îşi va supune toate lucrurile. Nu este un gând plin de duioşie că cea dintâi exercitare a acestei puteri a Lui va fi în direcţia de a-Şi supune trupurile firave ale sfinţilor Săi, fie care trăiesc, fie din morminte şi a le face în asemănare cu Sine Însuşi? Atunci, în asemănarea cu El, vom intra în tot ce cuprinde cetăţenia noastră cerească.

De aceea să-L aşteptăm pe Mântuitorul. Să ţinem ochii inimii noastre îndreptaţi spre ceruri, pentru că mişcarea următoare de o importanţă decisivă vine de acolo.

A sta tari în Domnul (4.1)

În cel dintâi verset sunt două cuvinte care ne îndreaptă gândurile spre ceea ce a fost mai înainte: „de aceea” şi „astfel”. De aceea avem să stăm tari în Domnul; adică, pentru că sau ca urmare a ceea ce tocmai se spusese. Fusese vorba de chemarea noastră cerească, de cetăţenia noastră cerească, de aşteptarea acelui trup de glorie, făcut în asemănarea lui Hristos, cu care vom intra în partea noastră cerească. Aici nu este nicio nesiguranţă! Şi nicio dezamăgire când va veni clipa împlinirii acestor fapte. Putem foarte bine să stăm tari în Domnul.

Dar avem să stăm tari „astfel”; adică asemenea felului în care Pavel însuşi a stat tare când ne-a descris cele din capitolul 3. Avem să fim „împreună – imitatori” (3.17) ai lui şi să-l avem „ca un exemplu”, aşa cum ne-a spus. Dacă şi noi găsim în cunoaşterea lui Hristos o perfecţiune care depăşeşte infinit mai mult orice altceva, în adevăr vom „sta tari în Domnul”. Afecţiunile noastre, însăşi fiinţele noastre vor fi atât de mult înrădăcinate în El încât nimic nu ne va putea clinti.

Acelaşi gând în Domnul (4.2,3)

Aşa cum am observat mai înainte, duşmanul căuta să strice mărturia printre filipeni prin neînţelegere. În versetul 2 aflăm că în acel timp era neînţelegere între două femei bine cunoscute care erau în mijlocul lor. Apostolul se îndreaptă acum spre ele, pe nume, şi le îndeamnă să fie cu un gând în Domnul. Aceste două cuvinte subliniate sunt foarte importante. Dacă amândouă aveau să vină în întregime sub stăpânirea Domnului, având inimile dăruite Lui, aşa cum era Pavel, diferenţele de gândire care existau în acel moment aveau să dispară. Gândirea pe care o avea Evodia cu privire la un anumit lucru, şi gândirea pe care o avea Sintihia, aveau să dispară şi gândirea Domnului avea să rămână. În felul acesta ele aveau să fie cu acelaşi gând, având gândul Domnului.

Versetul 3 pare să fie o rugăminte către Epafrodit, care se întorcea la Filipi ducând epistola aceasta, ca să le ajute pe aceste două femei în acea privinţă, pentru că în trecut ele fuseseră lucrătoare devotate în evanghelie, împreună cu apostolul, cu Clement şi alţii. Dacă ele putea fi ajutate, rădăcina principală a neînţelegerii avea să fie înlăturată.

Întotdeauna bucurie – şi unele piedici (4.4,5)

Cu versetul 4 venim înapoi la îndemnul din cel dintâi verset al capitolului 3, unde ni s-a spus să ne bucurăm în Domnul. Aici se spune să ne bucurăm întotdeauna în Domnul; pentru că nu trebuie permis ca vreun lucru să ne abată de la ea. Mai mult, repetă cuvântul: bucuraţi-vă, ca să-l accentueze. Avem nu numai să credem şi să ne încredem, avem de asemenea să ne bucurăm.

Aceasta ne conduce să ne oprim la lucrurile care ar împiedica bucuria noastră în Domnul. Spiritul aspru, care nu cedează şi insistă întotdeauna asupra propriilor lui drepturi este unul din aceste lucruri, pentru că el este un izvor de nemulţumiri şi de preocupare cu sine. În contrast cu aceasta, avem să fim caracterizaţi de calm şi blândeţe, pentru că Domnul este aproape şi El va prelua cauza noastră.

Orice lucru adus în rugăciune; răspunsul, pacea lui Dumnezeu (4.6,7)

De asemenea sunt felurite încercări şi griji ale vieţii, lucruri care au tendinţa să ne umple inimile cu anxietate. În privinţa acestora, rugăciunea este resursa noastră. Trebuie să aducem mulţumiri împreună cu rugăciunile noastre, pentru că trebuie să fim întotdeauna atenţi la îndurările abundente din trecut. Iar întinderea rugăciunilor noastre este limitată numai de cuvântul „orice”.

Scriptura ne invită să facem din orice lucru un subiect de rugăciune şi să facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre, cu toată libertatea. Nu este garanţie, trebuie să notăm acest lucru, că nu se va da întotdeauna exact ce cerem. Înţelegerea de către noi a lucrurilor este foarte limitată şi în consecinţă cerem deseori ceea ce, dacă ni s-ar dărui, n-ar fi nici spre gloria lui Dumnezeu, nici pentru binele nostru. Ceea ce ne este garantat este că inimile şi minţile noastre vor fi păzite de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Mereu, după ce creştinii au trecut prin încercări de care se rugaseră zadarnic să fie scutiţi, îi vedem privind înapoi şi spunând: „Mă minunez de mine însumi”. Nu pot să înţeleg cum am trecut printr-o încercare atât de grea şi am fost ridicat totuşi deasupra ei cu atâta pace”.

„Pacea lui Dumnezeu” trebuie deosebită de „pacea cu Dumnezeu” despre care citim în Romani 5.1. Aceea este pacea în relaţia noastră cu Dumnezeu, care vine din cunoaşterea că am fost îndreptăţiţi înaintea Lui. Aceasta este pacea cu un caracter asemenea păcii lui Dumnezeu, care ne umple inimile când după ce I-am încredinţat Lui totul în rugăciune, ne încredem în dragostea şi înţelepciunea Sa pentru binele nostru şi în consecinţă nu ne îngrijorăm de nimic.

Rugăciunea în Numele lui Hristos

De asemenea este bine să facem deosebire între rugăciunea aşa cum este prezentată în acest pasaj şi cum este prezentată în Ioan 14.13,14. Acolo Domnul vorbea îndeosebi grupului apostolic, în caracterul lor ca reprezentanţi pe care El îi lăsa după El în lume şi El le dă puteri depline în ce priveşte rugăciunea în Numele Lui. Sensul cuvintelor „în Numele Meu” este „ca reprezentaţi ai Mei”. Rugăciunea aceasta în Numele Lui este un lucru plin de răspundere şi solemn. Fiecare cec scris în adevăr în Numele Său va fi plătit de Banca Cerului. Trebuie numai să fim foarte atenţi să nu scriem cecuri pentru scopuri pur personale, scuzându-le că sunt în Numele Său. Aceasta ar fi un fel de însuşire greşită a unor fonduri. Şi să ne amintim că în Banca Cerului se vede foarte clar care cec este în adevăr în Numele Său şi care nu.

De asemenea, deşi sunt o mie şi una de lucruri în vieţile noastre pe care cu greu le-am prezenta lui Dumnezeu în rugăciune ca fiind direct în legătură cu Numele şi interesele lui Hristos, totuşi avem libertatea deplină să le prezentăm lui Dumnezeu, şi în adevăr aşa cum suntem îndemnaţi să facem. Iar dacă aşa facem, ne vom bucura de pacea lui Dumnezeu. Putem să nu ne îngrijorăm de nimic, în măsura în care ne rugăm pentru orice şi suntem recunoscători pentru toate.

Gândire deplină de tot ce este adevărat şi curat şi de iubit (4.8,9)

Grija plină de anxietate fiind înlăturată din inimile noastre, rămâne loc să intre tot ce este bun. Despre aceasta ne vorbeşte versetul 8 şi ne arată importanţa de a avea mintea plină de tot ce este adevărat şi curat şi de iubit, a căror exprimare perfectă se află în Hristos. Vieţile noastre sunt controlate de gândurile noastre şi de aceea se spune: „aşa cum gândeşte în sufletul său, aşa este el" (Prov.23.7). De aceea a avea gândurile pline cu ce este adevărat şi drept şi curat este ca o cale dreaptă care duce la o viaţă caracterizată de adevăr şi dreptate şi curăţie. În mod inevitabil venim în contact cu mult rău, dar este dezastruos lucru să ne ocupăm de el fără a fi neapărată nevoie; ajunge o cauză a slăbiciunii spirituale.

Dar dacă exprimarea absolută şi perfectă a acestor lucruri bune a fost în Hristos, s-a aflat de asemenea o manifestare foarte reală a lor în însăşi viaţa apostolului. Filipenii nu numai că auziseră despre ele şi le primiseră, dar le-au văzut în Pavel, şi ceea ce au văzut, pe acestea aveau să le facă. De notat „faceţi-le!" pentru că lucrurile admirabile care ne umplu gândurile trebuie să se arate practic în vieţile noastre. Atunci în adevăr Dumnezeul păcii va fi cu noi, fapt care este chiar mai mult decât pacea lui Dumnezeu care ne umple inimile.

Darul primit de la filipeni, un motiv de bucurie (4.10)

Cu versetul 10 începe sfârşitul mesajelor epistolei şi Pavel din nou se referă la darul pe care: l-au trimis filipenii. Darul acesta îi fusese un motiv de mare bucurie în închisoarea lui. Ştia că el rămăsese în gândurile lor, dar nu avea ocazia să-i trimită un ajutor decât când s-a putut prin călătoria lui Epafrodit. Totuşi bucuria lui a fost nu în primul rând pentru că îl ajutaseră în lipsurile pe care le avea, aşa cum spunea el la începutul versetului 11, ci pentru că ştia că aceasta însemna mai mult rod faţă de Dumnezeu, care va fi spre folosul lor în ziua care va veni, cum arată versetele 17 şi 19.

Deprins să fie mulţumit în orice situaţia (4.11-13)

Vorbind despre lipsuri, apostolul este condus să ne dea o privire minunată a felului în care făcuse faţă suferinţelor şi închisorii. Aceste condiţii tragice au devenit pentru el un izvor de învăţătură practică, pentru că învăţase să fie mulţumit. A fi mulţumit în împrejurările în care te găseşti, oricare ar fi ele, nu era un lucru natural pentru Pavel şi nici pentru noi. Dar el s-a învăţat cu ele. Şi i-a învăţat, nu teoretic ci într-un fel experimental, prin trecerea prin situaţiile cele mai potrivnice, cu inima plină de Hristos, aşa cum vedem în capitolul 3. De aceea a fost în stare să facă faţă schimbărilor cele mai violente. A fi smerit sau în abundenţă, a fi sătul sau flămând, în lipsă, toate deveneau la fel pentru Pavel, pentru că Hristos era acelaşi, şi toate resursele şi bucuria lui erau în EL.

În Hristos, Pavel avea putere pentru toate, şi aceeaşi putere în acelaşi fel este la dispoziţia fiecăruia dintre noi. Numai dacă am profita de tot ce este în Hristos pentru noi, am putea face faţă la toate. Dar Pavel nu spunea, simplu, „aş putea", ci „pot totul". Este uşor să admiri eroismul minunat, superioritatea calmă care l-au caracterizat pe apostol, şi nu este greu să distingi sursa puterii lui, dar este cu totul alt lucru să calci pe urma paşilor lui. Se pare că ar fi destul de greu pentru noi, dacă am trece prin împrejurări ca ale lui sau altele asemănătoare. Aici se arată de obicei slăbiciunea noastră. Ne conformăm lumii, suntem lipsiţi de vigoare spirituală, ocolim suferinţa şi ne lipsim de creştere spirituală. Noi nu putem spune: „Am învăţat"… „ştim"…"m-am deprins"…"pot totul", aşa cum putea spune Pavel.

Dărnicia filipenilor în trecut şi în prezent (4.14-17)

Apostolul nu era în nici un sens dependent de darurile filipenilor sau ale altora, şi vroia să se ştie lucrul acesta; totuşi, deşi aşa erau lucrurile, îi asigură într-un fel delicat şi frumos că el era simţitor faţă de dragostea şi devotamentul lor atât faţă de Domnul cât şi faţă de el.

Recunoştea că filipenii străluceau în mod deosebit în harul acesta, şi aşa făcuseră din cea dintâi clipă când evanghelia ajunsese la ei. Ei se gândiseră la el în trecut, când nicio adunare nu făcuse acest lucru, în Macedonia şi în Tesalonic, iar acum din nou în Roma.

Devotamentul filipenilor în privinţa aceasta se dovedea a fi mai mare pentru că erau foarte săraci, după cum înţelegem din 2 Corinteni 8.2. De asemenea ei înşişi fuseseră în necaz şi experimentaseră multă bucurie în Domnul. Deseori noi nu ne arătăm gata să ajutăm sau suntem stângaci în privinţa aceasta pentru că propria noastră experienţă în suferinţă şi în împrospătare spirituală este foarte puţin adâncă.

Darul filipenilor, ca jertfă plăcută lui Dumnezeu (4.18)

După ce a primit darul lor prin Epafrodit, Pavel vroia ca ei să ştie că avea de toate din belşug şi că se bucura mult. Însă darul lor nu numai că a împlinit nevoia lui, dar era în felul unei jertfe primită de Dumnezeu, asemenea jertfelor de bună mireasmă despre care vorbeşte Vechiul Testament. În felul acesta, darul lor era şi mai preţios.

Răsplata filipenilor, în glorie, după bogăţiile „Dumnezeului meu" (4.19,20)

Deci ce fuseseră cei din Filipi? Deşi săraci, şi-au redus mai departe resursele lor mici, prin darurile lor pentru un prizonier bătrân care nu putea nicidecum să le dea ceva înapoi sau să-i ajute. Apostolul simţea lucrul acesta şi în versetul 19 şi-a exprimat încrederea cu privire la ei. Dumnezeu le va împlini orice trebuinţă. De notat cum vorbeşte despre El, ca „Dumnezeu meu" – Dumnezeul pe care Pavel Îl cunoştea în mod practic. Dumnezeul lui va îngriji de toate, nu potrivit nevoii lor, nici chiar potrivit dorinţei aprinse a lui Pavel în folosul lor, ci potrivit bogăţiilor Lui în glorie în Hristos Isus. Ar fi fost un lucru minunat dacă Dumnezeu ar fi promis să îngrijească de trebuinţele lor pe pământ în Hristos Isus. Bogăţiile Sale în glorie sunt şi mai minunate. Filipenii sau noi înşine nu vom fi bogaţi în lucrurile de pe pământ, totuşi vom fi îmbogăţiţi în lucrurile gloriei. De aceea răsplata noastră va fi atunci când gloria lui Dumnezeu Tatăl nostru se va arăta în veci de veci.

Salutări de la toţi sfinţii şi mai ales de la cei din Casa Cezarului (4.21-23)

Este interesant de notat că, în cuvintele de rămas bun, se găseau sfinţi şi în casa Cezarului. Capitolul 1 ne-a spus că lanţurile lui s-au arătat ca fiind în Hristos, în tot pretoriul, şi putem presupune că în felul acesta au fost cunoscute şi de Cezar. Cât despre unii dintre slujitorii lui, lucrurile au mers mai departe, pentru că s-au întors la Dumnezeu. Într-o cetăţuie renumită a puterii duşmanului, unele suflete au fost strămutate din împărăţia întunericului şi aduse în împărăţia Fiului dragostei Lui.

Triumfuri de felul acesta face harul! Cât de potrivită vine dorinţa de încheiere: „Harul Domnului Isus Hristos fie cu Duhul vostru!".